

σαν πήχεις ὀκτὼ καὶ πυρωθῆναι αὐτὴν σφοδρῶς καὶ ἔβαλεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀφροδῶνος καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ στήσαντες διχάλας δύο σιδηρᾶς καὶ ἀνθρακιᾶν μεγάλην σφόδρα ὑποκάτω (1) ἤψησαν αὐτὸν ὥσπερ ἰχθύν. Ἐψηθέντος δὲ τοῦ ἁγίου λέγει ὁ ἡγεμὼν τοῖς παρεστῶσιν ὄχλοις· « οὐκ εἶπον ἡμῖν ὅτι γόης ἐστὶν καὶ οὐκ ἔχει θεὸν τὸν βοηθοῦντα αὐτόν, οὐδὲ ἐστὶν θεὸς μεῖζων τοῦ Ἀπόλλωνος; κελεύω δὲ ὑμῖν ῥιπῆναι τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῖς κωσίν ». Τὸν δὲ ἵππον τὸν λαλοῦντα ἐκέλευσεν καῆναι καὶ αὐτόν. Αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ νεφέλη φωτὸς καὶ ἐκ τοῦ φόβου ἔφυγον ἅπαντες· ἐλθὼν δὲ ὁ Σωτὴρ μετὰ πλήθους ἀγγέλων ἔστη μέσον τῆς ἀνθρακιᾶς καὶ ἀψάμενος τοῦ σώματος τοῦ μακαρίου ἀνέστησεν αὐτὸν ὑγιῆ, μὴ ἔχοντα μολυσμὸν ἐν τῷ σώματι (2) αὐτοῦ, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν λέγει πρὸς αὐτόν· « θάρσει χαίρων, Ὑπάτιε· ἐγὼ γάρ εἰμι μετὰ σοῦ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ οὐ μὴ σε ἐγκατα[235]λείψω ποτέ· πορευόμενος (3) κήρυσσε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ».

7. Εἰσελθὼν δὲ ὁ ἅγιος Ὑπάτιος εἰς τὸν τόπον οὐ ἔκανσαν τὸν ἵππον λέγει πρὸς αὐτόν· « ἵππε, μάρτυρ εἰς διὰ τὸ ὄνομα (4) τοῦ Χριστοῦ, κἀγὼ σοὶ λέγω ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ 'ἀνάστηθι' ὅπως ἐλέγξωμαι τοὺς ἀσεβεῖς καὶ παρανόμους ». Καὶ εὐθέως ἀνέστη ὁ ἵππος καὶ ἔλαβεν αὐτόν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ ἡγεμὼν τὸν ἅγιον ἀνιστάμενον μετὰ καὶ τοῦ ἵππου λαλοῦντος σύμφωτος ἐγένετο· καὶ λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ἅγιος Ὑπάτιος· « γνωρίζεις ἡμᾶς, ἡγεμὼν, τίνες ἐσμέν; » Λέγει αὐτῷ ὁ ἡγεμὼν· « οὐκ οἶδα ὑμᾶς τίνες ἐστέ ». Ὁ δὲ ἅγιος λέγει πρὸς τὸν ἵππον· « λάλει πρὸς αὐτούς ». Καὶ στραφεὶς ὁ ἵππος λέγει· « ἀσεβῆς (*) καὶ παράνομε, τύραννε, ἄφρον καὶ ἀσύνητε· διὰ τί ἐσκοτίσθης τὸν νοῦν καὶ οὐ βλέπεις τὸν θεὸν τὸν πλάσαντά σε; ἀλλὰ βλέπεις κωφὰ καὶ ἄλλα δαιμόνια ἃ μέλλουσιν σὺν σοὶ ἀπολέσθαι; » Ακούσαντες δὲ οἱ παρεστῶτες ὄχλοι τὸν ἀριθμὸν ἑξακισχίλιοι (5) ἄνδρες ἐπίστευσαν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἔκραζαν πάντες ὡς ἕξ ἐνὸς στόματος λέγοντες· « μέγας ὁ θεός, ὃν οἱ χριστιανοὶ (6) σέβονται καὶ οὐκ ἐστὶ θεὸς πλὴν αὐτοῦ ». Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ ὄχλοι λέγοντες· « δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, δὸς ἡμῖν τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα καὶ βάπτισον ἡμᾶς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ σου ». Καὶ ἐβάπτισεν ἅπαντας.

8. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐβούλετο ἀποστεῖλαι ἀναφορὰν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Θελακιανόν (7) τὰ γινόμενα· καὶ διὰ τὴν τοῦ βασιλέως θλίψιν οὐκ ἐτόλμησεν ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτόν. Κατὰ δὲ θεοῦ πρόνοιαν [235] ἀπέθανεν τοῦ ἡγεμόνος ἡ γυνὴ (8) καὶ προσκαλεῖται τὸν ἅγιον Ὑπάτιον καὶ λέγει αὐτῷ· « ἐλέησόν με, ἅγιε τοῦ

(*) *cod.*, ut supra, ἀσεβῆ.

(1) ὑποκάτου *C* — ἐψισεν *C*.

(2) μὴ ἔχων μαλωπα ἐν τῷ σ. *R.*¹

(3) ... ρευόμενος hoc verbo *V* incipit f. 128.

(4) ἐκ ὀνόμ. *C*.

(5) ἑξακόσοι *N*.

(6) θεὸς τῶν χριστιανῶν *V N*.

(7) ἡ γυναῖκα *V*.

(8) Sed confer cap. 11 περὶ τῶν γ.